

גל לבי

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

“אלוקים חנן אותך במשהו? תשתף אותו באחרים”

09 יש מזל לישראל
שאינ אחד מהם
דומה לחברו

05 הרב יצחק פנגר
מילים
שפורחות ברוח

02 הרב יגאל כהן
דיבור רע על
עם ישראל

10 הרבנית מיטל דאודי
למה לקיים מצוות?

06 רגע של סיפור
משפחה מעל הכל

03 הרב משה פינטו
“חינוך” זה לא
“אילוף”

פרשת שלח לך

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי "אור החיים"
19:30	19:34	19:31	19:31*	כניסת שבת
20:22	20:25	20:22	20:22	יציאת שבת
21:17	21:22	21:18	21:21	ר"ת

*בירושלים: לנהוגים 40 דק' 19:11

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר
454

הרב יגאל כהן שליט"א

ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

מה תהיה ההרגשה שלך אם יקחו לך את התפקיד?

הפסידו הכול

מכאן אנו למדים, שאדם יכול להגיע לכל הדברים הטובים שבעולם, אבל אם הוא יהיה נגוע בדבר הזה של הקנאה, של התאוה והכבוד - הוא יכול לאבד את הכל, כמו המרגלים שאיבדו את הכל ברגע אחד - בגלל

”מי שהולך עם בורא עולם - בחיים שלו לא יפסיד.”

התפקיד. כל אדם צריך לשאול את עצמו: היכן האמונה שלי בבורא עולם?? אם מגיע לי - יהיה לי תפקיד, ואם לא מגיע לי - אז לא יהיה לי תפקיד. אני עובד את ה' יתברך! וכי התפקיד עושה אותי בן אדם?! וכי התפקיד עושה אותי שווה יותר?!

כל אותם ימים שהמרגלים תרו את הארץ, הם הסתובבו בידיעה שהם הולכים לעשות מעשה נגד בורא עולם. מה הם חשבו לעצמם? וכי נראה לאדם שהוא יצא מזה בסדר? אלא הם הרגישו שהחיים שלהם לא שווים, שלא שווה להם לחיות בעולם שבו הם כבר לא מנהיגים, וכך הם הרסו את החיים של כולם. יש אנשים שהביטחון העצמי שלהם כל כך נמוך - שבלי תפקיד הם מרגישים אפסים, וזה לא נכון! זה לא משנה מה התפקיד שלך, אתה צריך לרצות להיות שווה בעיני בורא עולם, שהקדוש ברוך הוא יהיה מרוצה ממך.

מי שהולך עם בורא עולם - בחיים שלו לא יפסיד. יכול להיות שברגע הנתון הזה, אתה לא תגיע לגבהים שרצית להגיע, אבל אל תדאג... מי זכה אחר כך להנהיג את עם ישראל, להכניסם לארץ ישראל? יהושע בן נון. הוא שהיה מוכן לעמוד בניסיון שיותר הוא לא יהיה מנהיג השבט שלו, כי זה מה שה' יתברך רוצה, הוא שנהפך להיות המנהיג השני אחרי משה רבינו. וגם כלב בן יפונה ושבט לוי זכו להיכנס לארץ ישראל. שני האנשים האלו, שבחרו לעזוב את הכבוד הפנימי שלהם בצד, ללכת עם בורא עולם, הם שהצליחו. וזה מוסר השכל גדול שכולנו צריכים לקחת.

שבת שלום ומבורך

לפני שהם יוצאים משה רבינו מבין שהמרגלים עלולים לחטא, ולכך הוא מתפלל על יהושע - 'יה ישיעך מעצת המרגלים'. וגם כלב בן יפונה מיד שנכנס לארץ מהנגב הלך לחברון, להתפלל לה' בקברי האבות שבמערת המכפלה, להישאר נאמן לדבר ה'.

בעצם, המרגלים ידעו שהם הולכים לסיכון גדול. כעת כל אחד מהם הוא מנהיג, כולם הם ראשי בני ישראל, ראשי השבטים, אבל כשכלל עם

ישראל יכנסו לארץ לא בטוח שהם ישארו בתפקיד שלהם. הארץ מתחלקת לשבטים, והכל משתנה לחלוטין. הם מבינים, שיכול להיות שאם הם יכנסו לארץ ישראל, הם מפסידים את התפקיד שלהם. וכאן התחיל הניסיון... האם לעשות את השליחות שלי למען עם ישראל נאמנה, או שבשביל התפקיד שלי אני הולך לבגוד באחרים... אם אני אמור להפסיד, אף אחד לא נכנס.

ואכן, מתוך שנים עשר מבחירי העם האלו, שכולם היו אנשים כשרים בדרגות מאוד גבוהות, עשרה מהם לא עמדו בניסיון, הם הוציאו את דיבת הארץ. הם לא שיקרו, הם סיפרו את אמת, אבל גם את הטוב הם ראו רע. שהם הגיעו לארץ ישראל, הקדוש ברוך הוא עשה להם נס שמתו כל כך הרבה אנשים, בשביל שכולם יהיו עסוקים בלוויות שלהם, אז הם אמרו: "אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִוא" (יג, לב). במקום לראות את הצד הטוב, שהקדוש ברוך הוא עשה את זה כדי שהם יוכלו להיכנס לארץ לתור אותה, הם חיפשו את הרע. וכך בכל דבר. עד שגרמו לכל העם לבכות ולהצטער על שיצאו ממצרים, ונענשו שמתו במיתה משונה.

בעצם מה שהכריע אותם, בסופו של דבר, זה התפקיד. בגלל עשרה בני אדם שלא יכלו לעמוד בזה שהם יפסידו את התפקיד שלהם, הם גרמו שהקדוש ברוך הוא גזר עליהם על כל האנשים שהיו שם, שלא יכנסו לארץ ישראל ארבעים שנה.

”וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, שְׁלַח לָךְ אַנְשִׁים וַיְתִירוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבִיתוֹ תִּשְׁלְחוּ כָל נָשִׂיא בָהֶם, וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאָרָן עַל פִּי ה' כָּלָם אַנְשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה” (יג, א-ג).

פרשת שלח לך היא פרשת מרתקת העוסקת בכמה מהאירועים המרכזיים שעברו על עם ישראל בתקופה שהיו במדבר, והיא מפליאה מאוד, ועם הרבה תובנות. הקדוש ברוך הוא מבטיח לבני ישראל שהוא יביא אותם אל ארץ זבת חלב ודבש, אבל הם לא האמינו בהבטחת ה' יתברך, ולכן הם ביקשו לשלוח מרגלים לרגל את הארץ.

אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: "שְׁלַח לָךְ אַנְשִׁים" - שלח לך לדעתך, לא בשבילי, כי אני לא מצווה אותך, אני יודע מה אני נותן לכם, אם תרצה - תשלח (רש"י), אבל תשלח "אַנְשִׁים" חשובים וכשרים, הטובים ביותר (רש"י). ואכן משה רבינו בוחר שנים עשר אנשים, איש אחד מכל שבט, ראשי בני ישראל, כל אחד מהם היה המנהיג של השבט שלו.

המבחן הגדול

משה רבינו בוחר את האנשים הגדולים ביותר בעם ישראל שאפשר, לשלוח אותם לאחת המשימות החשובות ביותר בתולדות עם ישראל, לתור את ארץ ישראל, לבוא ולהגיד תובנות על מה שראו בארץ. והם הולכים. שנים עשר אנשים, מהם יהושע בן נון משרת משה שנבחר לייצג את שבט אפרים, וכלב בן יפונה שנבחר לייצג את שבט יהודה.

פרטים בגב העלון <<

הנישואה

לגדל בחוכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צמון פ"ת

מי שמאמין לא מפחד

פרשת "שלח לך" התורה מספרת אודות המרגלים שנשלחו לתור את ארץ ישראל וכולם אכן ראו את אותם העובדות, "וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדָבַשׁ הוּא זֶה פְּרִיָּהּ", "וְהָעֲרִים בְּצֻרוֹת גְּדֹלַת מְאֹד", "וְגַם יְלָדֵי הָעֵנָק רָאִינוּ שָׁם", ועל הדברים הללו לא היה ויכוח בין המרגלים והנתונים היו נתוני אמת, אכן פירות הארץ משובחים הם, הערים בצורות וגדולות מאד, וילדי הענק נמצאים שם.

אלא שכל אחד היה לו מבט אחר "ומשקפיים" בצבע שונה. עשרת המרגלים שבאו עם גישה של פחד ויאוש אמרו "לא נוכל לעלות", ואילו יהושע וכלב שבאו עם גישה של אמונה ובטחון בהשם, זעקו בקול גדול: "עלה נעלה וירשנו אותה!"

אכן זה מסר גדול לחיים בכלל ובחינוך ילדים בפרט, כאשר ניגשים לבן - תלמיד מתוך מבט שהינו לא יצלח ומתוך חוסר אמון ביכולותיו, אזי תמיד אותו מחנך "יראה בחניך בעיה" ומזה יגיע לייאוש וממילא זה הפתח לאיבוד המוטיבציה של התלמיד והדרך סלולה לנפילתו וירידתו לתהומות.

אולם אם ההורה או המחנך בא מתוך גישה של "מאמין ביכולותיו" של אותו הבן או התלמיד ורואה את מעלותיו ויתרונותיו, או אז גם יראה את "האפשרויות והתקווה" ומשם הדרך להעצמה אישית של החניך וחיוזק הביטחון ביכולותיו להצליח ולהגיע למצוינות.

"מאמין ביכולותיו" של אותו הבן או התלמיד ורואה את מעלותיו ויתרונותיו, או אז גם יראה את "האפשרויות והתקווה"

ואכן גער הייתי וגם זקנתי ובמשך כארבעים שנים בחינוך, ראיתי הרבה תלמידים שהמחנכים שלהם התייאשו מהם ולא נתנו להם תקווה, ממילא גם החניך שהרגיש זאת שקע בייאוש ופרש וסטה מדרך הישר.

אולם כאשר בא מחנך דגול עם אור על הפנים וחיוך קורן לתלמיד ורואה את הצד החיובי שבו ומפאר אותו מגדיל וממנף את מעלתו, ונוסף בו את התקווה והרצון, או אז גם הוא זועק "עלה נעלה וירשנו אותה".

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

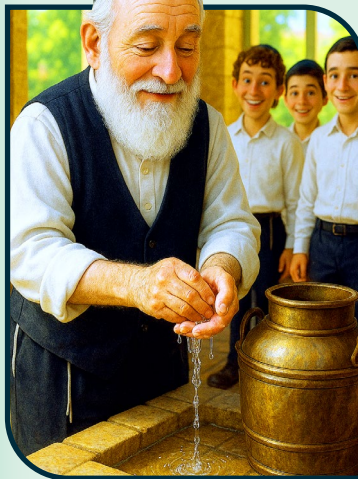

תורת המידות

דברנו בעבר שיש כח בסיפורים כדי להחדיר את המסר העצום שאנו רוצים. הבה נפתח את לבנו למעשה הבא: סיפר הגאון רבי יעקב גלינסקי זצ"ל, בחור בישיבת ראדין התחתן, כמנהג אותם ימים נסעו רק חמשה בחורים לשמחו ועמם רבם מרן החפץ חיים זצ"ל שסדר את הקדושין. לאחר החופה נכנס אל המטבח, הבחורים הבינו מיד שהוא מברר את כשרות המאכלים, כשיצא ראו שנטל ידיו הבינו שניתן ההיתר ויכולים גם הם להצטרף אל הסעודה. להפתעתם, ראו שמלא את הספל כדי רביעית מים בצמצום. כשסיים מילא את הספל לבא אחריו באותה מידה זעומה, הבינו שכך רצונו, וכך עשו.

משבצעו על הפת, העיז אחד הבחורים לשאול והתעניין ולדעת דרכי תורה והנהגה, הרי ידועים דברי חז"ל במעלת הנוטל ידיו בשפע, ומדוע מורנו ורבנו צמצם בנטילה ואף הורה לכולם לעשות כן.

אמר החפץ חיים וכי סבורים אתם שנכנסים אל המטבח לבדוק את עניין הכשרות, טעות בידכם, מכיר אני את בעלי הסעודה ואינני חושש בענין נכנסתי אל המטבח לברר מי שואב את המים וממלא את החבית [זה היה בעידן שלא היו עדיין מים בברזים], ולאחר הברור נודע לי שמלאכה זו אינה מוטלת על 'שואב המים' אלא על המשרתת האלמנה שנעזרת בבתה היתומה.

אמר מרן החפץ חיים: אינני מעוניין להתעשר ולזכות בשפע על גבה של האלמנה והיתומה!...

אחי ורעי הסיפור מדבר בעד

עצמו, הכח שהוא יכול להחדיר בנו ובילדים הוא עצום, מהי 'תורת המידות' מהי מידת האכפתיות, מהו עומק ה'בין אדם לחברו', מה תפקיד שלנו בעולמנו, ובעיקר של חינוך ילדינו, לתת להם כלים והבנה להרגיש את הזולת, לחשוב על השני לא פחות ממה שאנחנו חושבים על עצמנו, להכיר טובה לסובבים אותנו, לעורר את הילדים על 'כיבוד הורים'. יש איזו שהיא הרגשה שאנשים מתביישים לעורר על זה כי מרגישים וכי אני מחפש כבוד... טעות חמורה. [זוהי שיחה בפני עצמה אי"ה].

זהירות מלעבור אחרי שטיפה, מלחשוב טרחו והכינו אוכל וכבסו את הבגדים וכו'. לעורר להתבונן בסביבה.

התפקיד שלנו מחייב להאיר להם את הדרך להתבוננות מתוך נחת כדברי חז"ל דברי חכמים בנחת נשמעים.

שמירת הלשון הרב אהוד מולאי מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך" נוהג שלא בחכמה

(ע"פ קהלת ב' ב')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

שאל אותי יהודי תושב המרכז, על שכנו שאינו מוריד רגל מהגז. הוא נוהג ברכבו ללא רשיון, ועושה דברים מסוכנים נגד ההגיון. ונוסע במהירות מופרזת על הכביש, ומסכן כל עובר וכל איש. וכמעט דרס כמה הולכי דרכים, שלפי חוקי התנועה הם הולכים. וכבר התרו בו שמסכן הוא את הציבור, וענה שהם סתם עושים מזה סיפור. את הרכב מהוריו הוא לוקח בלי רשות, ומשתולל ומתנהג באלימות. ואינם מצליחים עליו לשלוט, ואין בידם כבר מה לעשות.

וכעת האם מותר למוסרו למשטרה, או שאולי יש בזה צד עבירה?

עניתי לאותו יהודי כואב, שהרב 'מנחת יצחק' (ח"ח) סי' קמ"ח) כותב, שאם לאדם אין רשיון, ואינו נוהג לפי חוקי ההגיון, ואינו יודע מה מסמל כל תמרור, או מה מותר ומה אסור, וכשמתרם בו הוא ממשיך להתעקש, ונהיגתו בציבור היא לכולם מוקש, וממשיך לסכן כל עובר ושב - מצוה למוסרו כאן ועכשיו. להתקשר ולספר את מעשיו לשלטונות, וזו ההוראה שצריך להורות. כי

יש לאדם כזה דין רודף, כיון שלהלכה הוא אינו מתכופף, שחייבים לשמור על חוקי התנועה, וכך גם ההלכה למעשה בנויה. וכך כותב גם הרב 'תשובות והנהגות' (ח"א סי' תת"נ), שבדבריו צריכים לשנן ולהגות, שאף מי שאינו מתכוין לפגוע באף אחד, אסור לנהוג ברכב כל זמן שלא למד, את כל ההוראות וכללי הנהיגה, כי הכביש אינו מקום לחגיגה. ובשביל לנהוג בכביש צריך להוציא רשיון, לעבור תאוריה וטסט ולא לנהוג בשיגעון.

וכיוצא בזה כותב מרן הרב עובדיה זצ"ל בשו"ת 'יחיה דעת' (ח"ד סי' ס'), שתורתו לכל עם ישראל בכל קצוות תבל מגעת, שאדם המסכן מחמת חוליו את הציבור בנהיגתו, מצוה להודיע למשרד הרישוי על מחלתו. ומקיים בזה מצות 'לא תעמוד על דם רעך' (ויקרא י"ט, ט"ז) ומה ששנאו עליך אל תעשה לחברך (שבת ל"א ע"א).

ונסיים בדבריו המתוקים של גאון ישראל, שראוי לגמור עליהם את ההלל: רבי עקיבא איגר זצ"ל תמיד היה אומר, שצריך להיות כמו קוביית סוכר כלפי החבר. התפקיד היחיד של קוביית הסוכר, היא למתק את המשקה המר. ואף שעל ידי כך היא נמסה ונעלמת, סוף סוף למתק לאחרים את המשקה היא גורמת. וזהו התפקיד של כל אדם בעולם, לשמח את השני באופן מושלם, לתת לו הרגשה של מתיקות בחיים, ולהשתדל תמיד אותו להרים.

זוכה לשמח ולשמוח עם כל אחד ואחד, ותבוא גאולת עולמים מיד.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלושה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" | 2381*

מי שנזכר לאחר שקיעת החמה שלא הניח תפילין כיצד יעשה?

אם שקעה החמה ועדיין לא הגיע צאת הכוכבים יניח בברכה, ואם כבר הגיע צאת הכוכבים אבל עדיין לא הגיע זמן רבנו תם יניח בלי ברכה, ולאחר זמן רבינו תם לא יניח כלל.
(בגמ' מנחות לו ע"א, ש"ע או"ח סי' ל סעיף ג, וכ"כ בבאה"ל סי' ל ד"ה יש מי, ומש"כ לגבי זמן ר"ת).

האם חובה לכרוע בעת הגבהת ספר התורה?

מצוה על כל אנשים ונשים לראות הכתב ולכרוע ולומר וזאת התורה וכו', ואין צריך לכרוע כל גופו אלא מעט.
(מסכת סופרים פרק יד הלכה יד. והובא להלכה בש"ע סי' קלד סעיף ב. ועי' ריא"ז קידושין פ"א דף יד אות א, ובשו"ת הר צבי ח"א או"ח סי' ד).

האם מותר לירוק בבית הכנסת?

בזמננו צריך להימנע, כיון שדרך בני אדם להקפיד שלא לירוק בביתם. ואדם שאינו מקפיד על כך בביתו, ק"ו בבית הכנסת.

(גמ' ברכות סג ע"א, ירושלמי ברכות פ"ג ה"ה, ש"ע סי' קנא סעיף ז, ספר הלכה ברורה סי' צ בירור הלכה ס"ק כו).

האוכל גלידה עם גביע מה מברך?

אם הגביע הוא טעים והוא ממין דגן, והוא נהנה באכילתו ואין מטרתו רק כדי להחזיק את הגלידה, צריך לברך תחילה על הגלידה שהכל ולאחר מכן כשמגיע לגביע יברך בורא מיני מזונות על הגביע.

אבל אם כל מטרת הגביע היא רק כדי להחזיק את הגלידה ולא בשביל טעמו הטוב, אין צריך לברך עליו כלל אלא היא מברך שהכל על הגלידה ופוסט אף את הגביע.

מי שנגע בשרוכי הנעלים או בגרביים האם צריך ליטול ידיים?

אין צריך. ויש מחמירים.

(יפה ללב ח"ה סי' ד סק"ג, שו"ת לב חיים ח"ב סי' ב, שו"ת יביע אומר ח"ה או"ח סי' א אות ה, ועי' בספר שערים מצויינים בהלכה סי' ב קונטרס"א סק"ט).

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר למצוא דרך לנצח

פרד סמית היה סטודנט לתואר ראשון באוניברסיטת ייל בשנת 1965. כחלק מהקורס הוא היה צריך להגיש עבודת גמר, שהוא בחר לעשות על תהליך הובלת סחורות בארה"ב. הוא הגה רעיון מקורי, במקום הצורה הקלאסית של העברה באמצעות משאיות או מטוסי נוסעים. הוא האמין שהדרך הזולה והמהירה ביותר תהיה להטיס חבילות מנקודות נפרדות אל מוקד מרכזי, שבו ניתן יהיה למיין אותן, להעמיס אותן על מטוסים נפרדים ולהטיס אותן עם חבילות אחרות המיועדות לאותו יעד.

על הרעיון שלו הוא קיבל את הציון C, כלומר קרוב לנכשל. אף אחד לא התלהב, בלשון המעטה. אבל הוא לא

נשבר מזה, לא ויתר על הרעיון והשיק את החברה שלו ב-1971. לצערו, תוך שלוש שנים הוא כבר עמד על סף פשיטת רגל. החברה הפסידה יותר ממיליון דולר בחודש, עקב עליית מחירי הדלק. הוא ניסה לגייס מקורות מימון מחברה אחרת, אך בקשתו נדחתה.

רוב האנשים היו עוזבים את הרעיון ומשביטים את החברה, אך הוא לא ויתר, הצליח להשיג מעט מימון, ועם \$32,000 שהספיקו כדי לכסות את הדלק למטוסים, המשיך לפעול עוד כמה ימים. בסופו של דבר, עם חזון ונחישות, כיום החברה, שנקראת "פדקס", חוגגת 50 שנה, עם צי של 671 מטוסים, 22,000 משאיות וכ-547,000 עובדים, כדי לשנע כ-10 מיליון משלוחים מידי לילה.

בפרשת שלח, המרגלים חוזרים מלתור את ארץ ישראל, ומחלישים את כל ההם בטענה בשפת הרחוב: "זה גדול עלינו". כנגדם נעמד כלב בן יפונה, ואמר: "עלה נעלה וירשנו אתה...". במלים פשוטות - אנחנו מסוגלים, נקודה! איך? נמצא דרך.

מספרים על רופא שיניים, שתוך כדי טיפול ביקש מהמטופל שייתן כמה צעקות כאב רציניות. "מדוע?", שאל המטופל. ענה לו הרופא: "בארבע יש לי משחק כדורגל, ויש לי חדר המתנה מלא. תן כמה צעקות, שיתנדפו לי החברה...".

מי יישאר, לפי דעתכם? אני אענה - "מי שבאמת כואב לו". אם יש לכם משהו שחשוב לכם, אל תוותרו בגלל קשיים. חפשו סיבות למה כן, ולא תירוצים למה לא!

"לעולם אל תוותר על משהו שאתה באמת רוצה. קשה לחכות, אבל עוד יותר קשה להתחרט."

סיפורו של דביר, שהבין על בשרו מהי לשון הרע

מילא אחת שהרסה לי ומילא אחרת שבנתה אותי

קוראים לי דביר כיום אני בן 28,

עובד בתחום טיפולי, נשוי באושר ברוך

ה', אישה טובה, ילדים מתוקים, הכל על מי

מנוחות. אבל שנים הסתובבתי עם סדק בלב - כזה שלא רואים מבחוץ, אבל הוא מכרסם מבפנים. הכול התחיל בישיבה קטנה משפט אחד. סיפור קטן. מילא אחת שאמרתי עלי - שקרית. אתם יודעים אנשים נהנים לדבר, מחפשים את מה שמעניין זה קרה ביום ששישי אחד. מישו לחש לי שחבר אמר עליי משהו "לא טהור". לא הבנתי.

אבל אז שמעתי את זה שוב, ממקור אחר - הפעם עם שמות. פתאום שמתי לב שמביטים בי אחרת. צוחקים לידי. נלחשים עליי מאחורי הגב. משהו בי נכבה. ניסיתי להתעמת. הכחשתי. התחננתי. אבל לא היה אפשרי להכחיש את כל הרמזים האלה - האוויר מתמלא עשן. לא משנה כמה תסביר, כמה תצעק - זה כבר נדבק. לאט לאט התחיל להיסגר. הרגשתי מלוכלך, אשם על משהו שלא עשיתי. גם כששום רב לא האמין לזה - הפגיעה כבר נצרכה. הפסקתי לדבר. הפסקתי לחייך. גם בתפילה - רק עמדתי בלי לגעת במילים. האמונה שלי התחילה להישבר. כי אם זה מה שקורה בתוך ישיבה - אז איפה ה' איפה הצדק? איפה הרגישות?

עברו שנים. אנשים פגשו אותי מאז. העולם המשיך - אבל הפצע הכואב נשאר פתוח. באחת השבתות, ישבתי בשיעור בפרשת שלח לך. הרב הסביר על המרגלים. אנשים גדולים, תלמידי חכמים. הם לא שיקרו - אבל הם ציירו מציאות שלילית, צינית, מרפה ידיים. וכתוצאה מזה - דור שלם אבד במדבר. ואז הבנתי. גם עליי דיברו "עובדות". אבל בלב, הם מרגלים. רק בגלל משפט אחד שלא בדקו. באותו ערב עשיתי שינוי. לא הצגה. שינוי פנימי. פתחתי מחברת, כתבתי תפילה: "ה', אל תיתן למילים של אחרים לקבוע מי אני. תעזור לי להיות מי שאתה רואה בי." חזרתי לאט לעצמי. לא מתוך כעס - אלא מתוך אמונה. אפשר לתקן. אפשר להאמין שוב. אני מדבר אחרת. לא רק מלשון הרע - אלא לבחור בלשון הטובה. בלב שבועה. באמירה שמחזקת. ואומר: "מרגלים לא תמיד יודעים שהם מרגלים. התיקון הכי חזק לזה, הוא אצלנו בלב פנימה. ההצלחה הכי גדולה, כשהלב שלך - בוחר לראות טוב, גם כשאפשר אחרת."

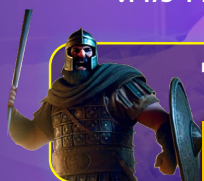
היום דווקא מהמקום שבו נפצעתי - נבנה המקום שבו אני מרפא. הפכתי ליועץ רגשי, עם שליחות אמיתית: לעזור לאנשים לצאת ממחילות של בושה, פחד, וכאב, לחזור לעצמם.

אתה מבין כמה אתה שווה, כוחה של מילה מול מילה.

תכנים חינוכיים שהילדים שלכם יאהבו

הפקת סרטוני ילדים בהמחשת AI מדהימה!

סיפורי
תנ"ך

נפלאות
הבריה

סיפורי
צדיקים

את הריצה הזו אני לא אשכח לעולם. רצתי כאחוז אמוק, כאילו חיי תלויים בזמן בו אגיע ובכך שהפעם, לא אאחר. היה זה יום שרבי במיוחד, המעלות בחוץ נשקו ל-40 והאוויר היה רותח כמו תנור בזמן אפיית חלות. אבל דבר לא מנע ממני לרוץ, ומדי פעם להעיף מבט עצבני בשעון ולראות את המחוגים טסים כאילו מנסים ללעוג לי, וכתוצאה מכך להגביר את הריצה שלי עד שבאמת כמעט ולא הצלחתי לנשום יותר.

לא, זו לא הייתה ריצת מרתון בתחרות נחמדה שבחרתי להשתתף בה, גם לא רצתי כי משהו רדף אחריי ואיים על חיי. הייתי בסך הכל ילד, ילד שלא רצה לאחר לבית הספר, או מדויק יותר, לאחר שוב לבית הספר. כאחד כזה שהיה מאחר כרוני, אפשר לומר כמעט כל יום, ספגתי הערות וגערות מכל כיוון. הורים, מורים, מנהל בית הספר ואפילו חברים טובים שרצו בטובתי וניסו לרמוז לי שאם לא אשתפר הם לא יודעים עוד כמה סבלנות תהיה למורה למחול לי כל פעם מחדש.

אך דבר לא עזר. השכמת הבוקר הייתה קשה מנשוא עבורי, כמה שניסיתי לעבוד על עצמי, לכוון שעונים מעוררים, להבטיח לעצמי הבטחות ולקבל על עצמי קבלות, לא הצלחתי להשתנות. אבא ואמא היו כותבים באופן קבוע "מאחר בידעתנו", עד שגם הם לא הסכימו יותר. ייאמר לזכותם של הוריי שהם ניסו לעזור לי בכל דרך אפשרית. זה התחיל בהבטחות, במבצעים ב'צ'ופרים ובפרסים אך לבסוף עבר לכעס, אימים ועונשים עד שבוקר אחד אבא הודיע לי נחרצות 'שדפי הַמָּמו' הקטנים חוסלו והוא לא מתכוון לקנות חדשים. "עד כאן. עברת כל גבול", אמר לי בוקר אחד במבט כועס. "מעתה והלאה תסתדר בעצמך מול בית הספר, ברגע זה אני מפסיק לכתוב לך פתקי איחור ולאשר שהדבר נעשה בידעתך..." הבנתי אותו. הוא חשב שברגע שלא תהיה לי ברירה המצב ישתפר. אבל הוא לא ידע שאני מקרה אבוד. אני באמת לא מצליח. ניסיתי בכל דרך אפשרית לעזור לעצמי אך השעה שמונה תמיד הגיעה מוקדם מהצפוי, בעודי מנסה לשרוך את נעליי ביד אחת, לכפתר את כפתורי החולצה ביד השניה (כן, כן, הריני לבשר כאן שלאנשי הדקה ה-90 שמאחרים באופן כרוני כמוני יש שיטות משלהם איך לבצע פעולות המצריכות זוג ידיים, ביד אחת ובמהירות שיא. שכידוע, החיים הם בית הספר הטוב ביותר), אבל גם המהירות שאפיינה את פעולותיי לא סייעה למחוגי השעון לעצור. וכך הגעתי לבוקר ההוא, נשימתי טרופה ואני מנסה בכל הכוח להספיק את הצלצול המבשר על תחילת השיעור. אך גם הפעם פספסתי. נכשלתי.

שיעור לחיים

קשה להם, וגם לו.
אבל כנראה שזו הדרך היחידה

משלח רבנו

ראש מוסדות
"יביע אומר"
וארגון "ענפים"

לכבוד מזכר הרבים
הגאון הגדול ר' יגאל
כהן שליט"א ראש מוסדות
יביע אומר בני ברק.

בשעה טובה נולד לנו לבן ואנחנו
מסתפקים מתי לעשות את הברית האם
בשעות הבוקר אבל יתכן שהרבה אנשים
לא יגיעו בגלל השעה המוקדמת או לאחר
אותה לשעות אחר הצהריים, ובמידה
וצריך לעשות בבוקר האם צריך מיד אחר
הנץ או אפשר לאחר מעט לשעה שמונה
או תשע אשמח לתשובת מו"ר שליט"א
בהקדם שנוכל להתארגן בהתאם

בתודה מראש אלחנן ישראלי

לכבוד האברך היקר הרה"ג אלחנן ישראלי
שליט"א.

הנני להשיב בקצרה לשאלת מר בענין
קיום ברית האם עדיף להקדימו או שמא
לקיימו ברוב עם.

הנה מרן בשלחנו הטהור (יו"ד סי' רסב
סעיף א) כתב כל היום כשר למילה אלא
שזריזין מקדימין למצוה ומלין מיד בבוקר,
ומקור דבריו בגמרא (יומא כח ע"ב) על
הפסוק 'וביום השמיני ימול בשר ערלתו',
מלמד שכל היום כשר למילה אלא שזריזין
מקדימין למצוה.

אמנם יש לדון במקרה הנזכר מה עדיף
זריזין מקדימין למצוה או ברוב עם הדרת
מלך. ומדברי הגמרא (ראש השנה לב ע"א)
משמע שזריזין מקדימין עדיף יותר על
המעלה של ברוב, וכן כתב להוכיח בספר
מחזיק ברכה (או"ח סי' רכט סק"ז), ושו"ת
לב חיים (סי' קכז), ובשו"ת קול אליהו
(או"ח סי' יז). ועיין מה שכתבתי בספרי
הקטן שו"ת יגל לבי (ח"א סי' לב).

אלא לפעמים שהדבר יכול לגרום לביטול
תורה ובאופן כזה בודאי שיש לעדיף
לעשות הברית מאוחר יותר, ותלמוד
תורה כנגד כולם, אבל בלא זה יש להעדיף
להקדים את הברית כמה שניתן אפילו
שהדבר יגרום שיהיו פחות משתתפים,
שמעלת זריזין מקדימין למצוה עדיפה.

ומה ששאל מר במידה ועושים בוקר האם
צריך לעשות מיד לאחר תפילת שחרית
בנץ החמה או שמא אפשר לאחר קצת
לשעה שמונה או תשע בבוקר, עיין בשו"ת
תשובות והנהגות (ח"ד סי' רכו) שנשאל
בזה, והביא מעשה עם גאון ר' אברהם
פרבשטיין זצ"ל שנולד לו בן והשתוקק
לקיים ענין זריזין מקדימין למצוה ולמולו
השכם בבוקר, ושאל למרן החזו"א זצ"ל,
והשיבו שימול כמו כולם בשעה שמונה או
תשע, ולא צריך להקדימו כל כך וע"ש מה
שביאר בזה ומה שכתבתי להעיר על דבריו
ביגל לבי הנ"ל.

מסקנת הדברים: לכתחילה צריך לקיים
מצות המילה ביום השמיני מוקדם כמה
שניתן, הגם שהדבר יגרום לכך שיהיו
פחות משתתפים, מלבד אופן שהדבר יכול
לגרום לביטול תורה.

יוסף אהרונ

נסינו כל דרך אפלטון, שהתחלה בטוב, כפי אמת
יודע ובהמשך לך שפחת. לך דבר לא לך אף אפסוס
את דמך צדיק ואתה לא תדע את דמך צדיק
אתה לא תדע את דמך צדיק ואתה לא תדע את דמך צדיק.
לך דמך צדיק היינו צריכים להתחיל איתך, לך דמך צדיק.
דבר לא הודע.

החלטנו לשתף את דמך צדיק. אתה לא תדע את דמך צדיק.
הייתה קלה. אינו רוצה לך אף אפסוס. אתה לא תדע את דמך צדיק.
הייתה קלה. אינו רוצה לך אף אפסוס.

אתה לא תדע את דמך צדיק. אתה לא תדע את דמך צדיק.
אתה לא תדע את דמך צדיק. אתה לא תדע את דמך צדיק.
אתה לא תדע את דמך צדיק. אתה לא תדע את דמך צדיק.

אתה לא תדע את דמך צדיק. אתה לא תדע את דמך צדיק.

אתה לא תדע את דמך צדיק. אתה לא תדע את דמך צדיק.

רק בשעה 10 פתחתי לרווחה את עיני וניסיתי
להיזכר איזה יום היום. השקט המוזר בבית
גרם לי סוף סוף לקום מהמיטה ולנסות להבין
מה קורה סביבי.

פתק לבן שהיה מונח על השולחן בסלון גרם
לי לפרוץ בבכי גדול.

סבא וסבתא ניסו לעשות הכל כדי שלא ארגיש
מקופח ופינקו אותי בלי סוף כאן בארץ. הם
לקחו אותי לאטרקציות שונות ובסופו של דבר
ביליתי ונהניתי. אבל כמובן שזה לא השתווה
לטיול הקבוע בארה"ב.

זה אולי יישמע לכם אכזרי, קיצוני מדי.

גם לי באותו רגע זה היה נראה כך.

אבל דבר אחד אני יכול להגיד לכם. מאותו
יום והילך, לא משנה לאיזה מקום הייתי
צריך להגיע או עם מי הייתי צריך להיפגש,
מעולם, אבל מעולם לא אחרתי. מילד מאחר
כרוני הפכתי לנער שתמיד מגיע בזמן, ואפילו
כמה דקות קודם. תחושת האכזבה העמוקה
שהרגשתי באותו בוקר ליוותה אותי בכל פעם
שהיה לי קשה לקום, והבנתי שרק אני מפסיד
מהתכונה הזאת, והבנתי עד כמה היא לרעתי.

נכון, זה היה קשה וגרם לי באותו רגע לבכות
בלי סוף. אבל היום, כשחלפו מאז כמה שנים
טובות, ותחושת ההפסד היא התחלפה לה
בתחושות סיפוק אדירות בכל פעם שאני
מתייצב בזמן, רגוע נינוח ושלי, אני יודע
שהוריי עשו את הדבר הנכון ביותר עבורי,
ואני אפילו מודה להם על כך.

לא יכולתי לקבל שיעור טוב מזה לחיים.

אתם בוודאי חושבים שהסיפור שלי יסתיים
בכך שמורה אחד תפס אותי לשיחה וסיפר
לי שגם הוא היה ילד כזה ונתן לי כלים כיצד
להתמודד, או בכך שההורים שלי דיברו עם
המנהל והוא החליט להעניש אותי עונש כזה
שגרם לי לא לאחר יותר לעולם. אתם אמנם
צודקים והדברים הללו אכן התרחשו, מורה
אכפתי אחד באמת ניסה לעזור וההורים שלי
אכן שוחחו עם המנהל, אך גם הדברים הללו
לא הועילו. מקרה אבוד, כבר אמרתי.

את המעשה הקיצוני שהוריי החליטו לעשות
בסופו של דבר, אתם לא מעלים על דעתכם.

לאבי היה בן דוד שהתגורר בארה"ב, אתו
הוא שמר על קשר קרוב במיוחד. מדי שנה,
בחופש הגדול, היינו נוסעים למשך שבועיים
לבקר את בן הדוד ועל הדרך להנות.

אבי, שהיה בעל אמצעים, לא חסך דבר בטיול
הזה, עמ"נ להפוך אותו לחוויה מושלמת
עבורנו. הוא לקח אותנו לכל אטרקציה
אפשרית, פינק אותנו במסעדות יוקרתיות
ובטיולים בלי סוף. וכך מעבר לביקור נחמד,
הפך הטיול לכזה שנותן לנו כוח לשנה שלמה.
בתור ילדים היינו מחכים לו משנה לשנה
בקוצר רוח. חולמים להגיע לרגע שנעלה על
המטוס ונגיע אל היעד המדהים הזה.

באותה שנה בה האיוחורים שלי נהפכו לבלתי
נסבלים, והוריי כמעט והרימו ידיים, הם
החליטו לעשות מעשה.

הטיסה לארה"ב באותה שנה הייתה בשעה
8 בבוקר והיינו צריכים לצאת לשדה לפנות
בוקר. בשעה 4 אבא החל להעיר את כולנו,
בעוד אמא מכינה אוכל ומארגנת את הפרטים
האחרונים לדרך. אני כהרגלי הסתובבתי לצד
השני ומלמלתי לאבי שייתן לי עוד כמה דקות.
כן, אפילו טיסה לחו"ל לא גרמה לי לקפוץ
מהמיטה וגם ביום כזה היה צריך להילחם
איתי שאוایل בטובי להתעורר.

אבא ניסה פעם, פעמיים ושלוש וכשכל האחים
שלי כבר היו לבושים אני עדיין שכבתי במיטה
עם שמיכה על הראש, מבקש רק עוד 5 דקות
של שינה.

כנראה שבדקות הבאות נרדמתי חזק ולא
שמעתי דבר מהמתרחש סביבי. משפחתי
היקרה הספיקה לסיים להתארגן ואף לצאת
מהבית. בעודי ממשיך את שנתי הערבה הם
הספיקו להגיע לשדה, לעבור את כל הבידוקים,
לבלות בדיוטי פרי ואפילו לעלות למטוס.

דרך הרב מאיר כהן
חדשה רב קהילה באור יהודה

ה' רוצה להטיב

מחכה ומצפה

אחים יקרים! צריכים לדעת שה' יתברך מחכה ומצפה מתי בניו היקרים ישובו אליו בתשובה וכמו שנאמר (מלאכי ג', ז') "שובו אלי ואשובה אליכם אמר ה' צבאות". ה' יתברך רוצה כל אחד ואחד מעם ישראל וכבר אמרו רבותינו ז"ל (פסחים ק"ט, ע"א) "ידו של הקב"ה פרוסה תחת כנפי החיות לקבל בעלי תשובה".

השערים פתוחים

אחים יקרים! צריכים לדעת ששערי תשובה פתוחים, פשוט צריך להיכנס כמו שאומרים רבותינו ז"ל (שמות רבה י"ט, ד') "השערים נפתחים בכל שעה, וכל מי שהוא מבקש ליכנס יכנס".

וה' יתברך מבקש מכל אדם (שיר השירים רבה ה', ב') "פתחו לי פתח אחד של תשובה כחודו של מחט, ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרונות נכנסות..."

זרועות פתוחות

אמר רבי לייב איגר מלובלין זיע"א: "יתרו שהיה גוי ועבד את כל העבודות זרות שבעולם, כיון שנתעורר לשוב ובא קבלוהו בזרועות פתוחות, קל וחומר ליהודי שמתעורר לשוב ובא, בודאי פותחים לפניו שערי אורה ושערי רחמים!"

אם לישראל

"סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים" (תהלים קמ"ה, יד') פירושו: "לעולם גם בשעת החטא שומר אותנו הקב"ה שחס ושלום לא נחטא באופן שלא יהיה אפשר לתקן חליה ובבחינה זו נקרא ה' יתברך "אם לישראל" שמשגחת על בניה גם בשעת קלקולם, והוא גלות השכינה ששוכן איתם בתוך טומאתם ואינו מניחם ליפול חס ושלום באופן שלא יהיה אפשר לקום, וזהו הסמיכות שסומך ה' לכל הנופלים כדי שיהיה אחר כך זוקף לכל הכפופים".

אומנות האהבה
הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

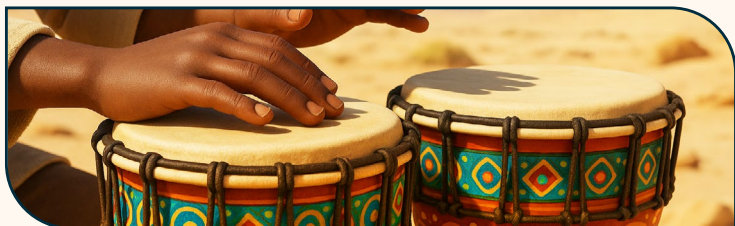
היסוד שיוציא אותנו מכל הקשיים

כל הגלויות של עם ישראל התחילו משליחת המרגלים... אבל למה? לאחר שעם ישראל עברו את הים, כתוב: "וַתִּקַּח מִרְיָם הַנִּבִּיאָה אֶחָת אֶהָרֹן אֶת־הַתֵּף בְּיָדָהּ וַתִּצָּאן כָּל־הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְמַחְלֹת". שואל המדרש: מאיפה היו להן תופים? הן יצאו בחיפזון ממצרים, בעליהן עבדו בפרך, תינוקותיהן הושלכו ליאור - והן יושבות ומכינות תופים?! "דַּרְשׁ רַבִּי עֲקִיבָא, בְּשֹׁכֵר נָשִׁים צִדְקָנִיּוֹת שֶׁהָיוּ בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר נִגָּלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם", ובזכותן עתידים להיגאל. באמת? נשים? מה עם משה, אהרן, שבעים הזקנים? ברור שהגברים היו דומיננטיים בגאולה, ואעפ"כ רבי עקיבא קובע שהסיבה האמיתית היא הנשים הצדקניות. למה?

נשות מצרים הבינו את סוד הגאולה! כדי להבין כל דבר על בוריו צריך להבין את היפוכו, ואז היסוד ברור. נבין את שורש הגלות, ונבין את סוד הגאולה!

כשהמרגלים חזרו מתור הארץ עם מידע מודיעיני חשוב, הם אמרו: "אִפְסָּ כִּי עַז הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ... לֹא נוּכָל לַעֲלוֹת אֶל הָעָם כִּי חָזָק הוּא מִמֶּנּוּ". העם פרץ בבכי, והקב"ה קבע להם בכייה לדורות! מהם התחיל שורש הגלות - שהגדרתו: "חסור הרצון להיגאל וחוסר נכונות להתאמץ בשביל זה!"

כלב, שידע זאת, הכריז: "עֲלֶה נַעֲלֶה וְנִרְשְׁנוּ אֹתָהּ, כִּי יָכוֹל נוּכָל לָהּ!" 80% מעם ישראל מתו במכת חושך בגלל סיבה אחת: הם לא רצו להיגאל! זה הסוד שידעו נשות אותו דור. כשעמרם גירש את אשתו באמרו "לשואו אנו עמליך", צעקה מרים: "אבא! אנחנו לא מפחדים מקושי. הגאולה קרובה! אל תוותר!" ובזכותה החזיר את אשתו.

כשהגברים נמנעו מלהביא את דור ההמשך, הנשים יצאו אליהם לשדות. למה? כי האמינו בגאולה ולא חששו להתאמץ בשבילה! זו הסיבה שבתוך התופת הכינו תופים - כי היו בטוחות שינגנו בהם את שיר הגאולה!

לכל אחד יש גלויות וקשיים פרטיים. הנשים הצדקניות מלמדות אותנו להסתכל לקשיים בעיניים, לרצות באמת בגאולה ולא לפחד להתאמץ בכל הכוח להביאה! בכל תחומי החיים - כלכלית, זוגית, חינוכית, נפשית או עסקית - מפתח הגאולה הוא: "לרצות להיגאל, ולהיות מוכן ללכת עד הסוף בשביל זה!"

החיזוק היומי מהרב יגאל כהן

ישירות אליכם לווצאפ

שלחו הודעת "צר" למספר
058-77-36363

התחזקתי

מהר

עבודה טובה

שלום רב ותודה לכבוד הרב.

רציתי להקדים שאולי הסיפור שלי הוא לא סיפור מופת אבל הוא אכן סיפור מהותי לחיים.

זה היה בשנות ה-20 לחיי, חיפשתי עבודה שתתאים לכישורים שלי והיה חשוב לי שהעבודה תהיה בסביבה דתית. בהתחלה לא כל כך מצאתי, ולאחר שנה שהמתנתי בקוצר רוח, סוף סוף מצאתי. והתקבלתי לאותו מקום. באותו זמן הייתי מגיע לשיעורים של הרב עם חבר ולא כל כך התחברתי, כי אמרתי לעצמי: 'יש לי אמונה מה הרב כבר מוסיף לי'. אבל המשכתי להגיע כמו יהודי טוב שמחפש ללמוד ולהתחזק.

והנה לאחר תקופה שאני צורך מידי שבוע אמונה מהרב, קיבלתי את הבשורה הקשה... פיטרו אותי!!! (אני חייב לציין שבתפקיד זה לא היו הרבה מקומות עבודה לדתיים, ואולי זה היה המקום היחיד, השאר היו במקומות חילוניים ואסורים ע"פ ההלכה). אני מקבל את הבשורה וממשיך בחיים כרגיל, אפילו לא התבאסתי. רק אז הבנתי מה הכוח של לימוד אמונה בקביעות, זה פשוט חילחל בתוכי והפך להיות חלק ממני. (אגב לפני אותו מקרה היו לי כל מיני בשורות כמו שיש לכל בן אדם, ואף פעם לא התנהגתי בצורה כזו, תמיד היה לי קושי לקבל את גזרת השם).

וכאן האמנתי באמונה שלמה שזה מה שצריך לקרות ויגיע משהו עוד יותר טוב. ואכן זה קרה קיבלתי עבודה טובה יותר ומתאימה יותר. תודה רבה לה' ולרב על האמונה שמלווה אותי...

חיים כהן

התחזקתם מהרב? שלחו לנו ונפרסם בעלון < anafeamalon@gmail.com

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

דהיינו שיצר הרע ימשוך מי שכוחו בדבורו, לדבר דברים רעים אלו, דבר שיגרום להרבה אתגרים לא נעימים עם סובביו הן חברים הן משפחה, אבל חשוב שנדע שזו רק חלק מהבעיה כי באמת האתגר מתחיל מהמניע שלו לדבר כך שהוא האתגר שלו עם עצמו, ואסביר דבריי אדם נורמלי שמרגיש צורך לשקר, זה אדם שלא נעים לו עם האמת, וכן אדם שמדבר לשון הרע על אחרים זה אדם שיש לו רע בליבו שמתבטא על האחרים, וכן אדם שמרגיש צורך לספר שבחיו לאחרים זה כי נעים לחיות כך, ולכן עליו לרפא את עצמו, ואז באופן טבעי יעבור הצורך לדבר כך וגם האתגרים עם הסביבה ייעלמו, והוא ימצא את עצמו מבטא בפועל את כוח דיבורו באופן אחר ומועיל, וזה רק ע"י שישקיע זמן לראות את הטוב שהשם יתברך ברא בו, את היופי שיש באמת, והמעלות שיש באנשים. בהצלחה...

חודש סיון

השבוע נעסוק בעבודת הנפש לבני חודש סיון כלפי עצמם והסובבים לא לפני שנקדים יסוד חשוב על כוח הדיבור, והוא שכוח הדיבור הוא מרכזי באדם, כוח זה הוא שמבטא את רגשותיו/מחשבותיו של האדם המדבר וכמו שאומרים הצדיקים ש-"הפה הוא השופר של הלב", ומנגד הוא מה שמעורר רגשות אצל השומע. וחיבור שני נתונים אלה נקרא תקשורת, הדבר הכי חשוב ביחסי אנוש או בשפה תורנית בבין אדם לחבירו.

רבי חיים ויטל בספרו שערי קדושה מסביר שמי שישודו רוח (כמו בני מזל זה) עלול להשתמש בכוח דיבור בצורה רעה של חנופה שקרים לשון הרע או לגלות שבחי עצמו לאחרים כדי לגדל עצמו בעיניהם. (ע"כ)

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות באמונה ממה יש לי לפחד?

אבא שלי שומר עליי

אם השם החליט שהדבר הכי טוב בשבילי בעולם הזה לסבול מחרדות, על אף הקושי העצום שבוה אני חייבת להשלים עם זה כמה שיותר מהר שנכון לרגע הזה זאת המציאות הטובה ביותר בעולם בשבילי כי הוא בחר אותה בעבורי והוא לא עושה טעויות. אז רגע, אם אני יודעת שיש בורא לעולם, אם אני מבינה שהוא טוב גמור שהרי הוא הטוב והמטיב לכל... משמע רע לא יכול לצאת ממנו, אם אני יודעת שהוא אבא שלי ושהוא אוהב אותי הכי בעולם, אם אני מבינה באמת שזה שמנהל את העולם הזה, שמנהל את החיים שלי על כל פרטיהם ודקדוקיהם, זה אבא שלי שאני הדבר הכי יקר והכי אוהב עליי בעולם, למה אני דואגת כ"כ? יש איזשהו סיכוי, איזושהי מציאות, שאבא אוהב, אבא שהוא טוב גמור ומטוב לא יכול לצאת רע, יעשה משהו שהוא רע לי? שפוגע בי? להיפך, הוא תמיד יעשה רק את הטוב ביותר בעבורי. תמיד יעשה רק את מה שמקדם אותי, את מה שמעצים אותי, את מה שיקרב אותי לתכלית האמיתית שלי בעולם הזה! הוא תמיד מרחם עליי ונותן לי להתמודד עם דברים קלים בהרבה ביחס למה שבאמת מגיע לי... אני חייבת לחזור ולשנן: אבא שלי שולט בעולם! אבא שלי אוהב אותי! אבא שלי טוב גמור! אבא שלי לעולם לא יפגע בי! אבא שלי לא ייתן לאף אחד בעולם לפגוע בי! אבא שלי שומר עליי! אבא שלי איתי בכל רגע! ואם זאת המציאות שלי, אם זאת האמונה

האמיתית שבי, אני יודעת ששום רע לא יקרה לי, שאף אדם לא יפגע בי, שאני תמיד אלך אחריו ואגיע לדרכים טובות, שאף בשר ודם לא יקבל רשות לגעת בשערה משערות ראשי אם אני בוטחת בהשם שישמור עליי! אם אני מאמינה בזה באמת, אני יכולה להפסיק לפחד... להפסיק להיות חרדה מהדבר הזה שאני חוששת שיקרה לי... הרי כל מה שיקרה איתי זה רק טוב! אז ממה יש לי לפחד?

אנשים מציעים לך אינסוף טיפולים ותרופות לחרדות... וכן, יכול להיות שחלק מהם אף יקלו עלייך וישפרו את מצבך... אבל הדבר היחיד שיטפל בחרדה הזאת ויעלים אותה, הדבר היחיד שינצח אותה באמת זה האמונה שלך. אם תביאי את עצמך להאמין באמונה שלמה שבורא עולם הוא היחיד שמנהל פה את העניינים והוא לעולם לא יפגע בך, את תצליחי להפסיק לפחד. ואם תשמרי על האמונה שלך חזקה ואיתנה, את לא תפחדי יותר לעולם.

אנחנו הולכות לדבר עם פסיכולוגים, עם קואוצ'רים, עם מטפלים, עם אנשים שעברו חרדות, מחפשים מישהו שיקל עלינו, שייתן לנו איזו תרופת פלא... עם זה ששולט בחרדה שלך דיברת? עם זה שמנהל את החיים שלך דיברת? לפני שאת הולכת לבשר ודם, תתחילי עם המקור. לכי קודם כל לזה שיכול ברגע אחד להעלים את הכל!

תתבודדי עם בוראך, דברי איתו על הכאב שלך, על הקשיים שלך, על הדברים שמגבילים אותך, דברי איתו על הכל, הוא אבא שלך... והכי חשוב... דברי מהלב כי לא משנה מה תגידי בפה, הוא רואה ללבב... הוא יודע מה עובר עלייך בדיוק, מה את מרגישה. אז אם את רוצה באמת להכניס אותו פנימה אל תוך חייך, תהיי אמיתית... איתו ועם עצמך. תשתפי אותו בהכל, תבקשי מה שאת רוצה... ובמקביל תעבדי על עצמך להיכנע למול כל מה שהוא רוצה כי גם אם זה לא מה שאת רוצה, זה בדיוק מה שאת צריכה כדי לתקן את עצמך באמת, תסמכי עליו, הוא יודע.

חרדות

רוב האנשים בעולם סובלים מזה. זה נראה כמו סוף העולם, כמו מחלת נפש שלעולם לא תניח לך, כמו מטורד שהולך ללוות אותך מעכשיו לנצח... והאמת היא שבכוחך לשחרר אותה מתוךך ולהעלים אותה לגמרי בפרק זמן קצר מאוד... את רק צריכה להאמין שזה שהחליט שהיא תגיע זה הבורא בכבודו ובעצמו, זה שנותן לך כוח להתמודד, זה השם יתברך וזה שבסופו של דבר ייקח את זה ממך זה רק בורא כל העולמות! ככל שתכניעי את עצמך מהר יותר, תרגישי טוב מהר יותר! לא הכל בידיים שלנו, אני לא יכולה ללחוץ על כפתור ולהיות בריאה... אבל אני יכולה לעבוד על האמונה

שלי ולגרום לבורא עולם להעלים ממני את הכל בשנייה אחת! אני יכולה לעשות את הדבר הכי חשוב והכי טוב שאני יכולה לעשות לעצמי: אני יכולה להכניס את השם אל תוך חיי ואל תוך לבי, אני יכולה לראות את הטוב שבו ולהבין שאם הוא איתי, שום דבר בעולם הזה לא יכול לשבור אותי, אם הוא איתי אני מנצחת הכל!

אני לא זוכרת אם אמרתי ברכות התורה האם
לברך עוד פעם מספיק?

אין לברך שוב פעם מספיק.

אישה שהסתפרה האם צריכה ליטול ידיים
לאחר מכן?

כן. ואין צריך נטילה ממש אלא שטיפה תחת הברז.
ומספיק שטיפה פעם אחת.

האם מותר ליטול ידיים לסעודה מכוס חד-
פעמי?

אם אין נטלה או כלי אחר ליטול ממנו ידיים, אפשר
ליטול ידיים גם מכוס חד-פעמי.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

אדם לעמל יולד

רק אם תעשה כך, יאהבו אותך ואם לא אז לא... הפוך. הוא איתך בצרה, הוא איתך בקושי, הוא האהוב האמיתי היחיד שלך!

זה יעזור לנו בזמן קושי... בשעה שההסתר גדול, כשאת לא רואה את האור בקצה המנהרה... שממש קשה להבין ולשמוח במציאות. אז תזכרי - השם יתברך תמיד אוהב אותי, ותמיד יהיה לי רק טוב! זה לא סתם שיר קליט ומקפיץ, זו האמת. השם אוהב אותך והוא יעשה לך רק טוב.

גם אם לא נראה לך, גם אם ממש קשה לך לראות את זה, תזכרי שהשם איתך... הוא יודע מה את עוברת, הוא מבין ללבך ולכתחילה הוא יצר את המציאות הזו. כי היא הכי טובה והכי נכונה

לך, משורש הנפש, בלי שנבין ובלי שנדע למה. אנחנו לא יכולים להבין הכול... ישנם דברים רבים שנסתרים מבינתנו... מי אנחנו שננתח כל מציאות וכל מקרה. עלינו מוטל לזרוק את השכל הלאה, להבין שאנחנו לא מבינות. רק דבר אחד נעשה - נשנן עד שיכנס טוב טוב לראש - השם אוהב אותנו כל כך. זה נותן כוח אמיתי, לעבור את התקופות, לצלוח את החיים, לחיות באמונה אמיתית ומתוקה מדבש... ובמיוחד נזכור שהאהוב האמיתי שלנו הוא בורא כל העולם שיכול לסדר לך את כל מה שתצטרכי ברגע. אין לו שום מגבלה. סמכי עליו שהוא עושה אך ורק לטובתך תמיד.

שבת שלום.

לפעמים הידיעה הזו משמשת כפתרון לכל כך הרבה קונפליקטים. הבעיה היא שאנחנו אף פעם לא זוכרות את זה... תמיד יצר הרע מנסה בכל כוחו להשכיח מאיתנו את הידיעה הברורה והאמונה הפשוטה - שהשם יתברך תמיד אוהב אותי!

הוא באמת אוהב אותנו, יותר מכל אחד אחר, הוא היחיד שאוהב אותנו באמת. האהבה של כול מי שמסביבנו בשר ודם, תמיד תלויה במשהו בסופו של דבר. ולכל אהבה יש סוף, יש תנאי, ישנו גבול, ששם אני כבר לא מסוגלת.

ובורא עולם? אבא, הרחמן והטוב... לו אין גבול, אין לו סוף. אין לו שום תנאים, אפילו את הרשע שברשעים הוא אוהב אהבת עולמים... אין כזה דבר

לא תהיה לך מבורכת כלל, אתה תרד מכל נכסך ואפילו אוכל לבניך לא יהיה לך, ה' יעזור שתעבור את השנה הזו בשלום".

כששמע זו ר' שמחה, נחרד כולו. שכן ידע שאם דיבורים אלו יוצאים מפי הרב, אז אמת הם. התפילות של ראש השנה, עברו עליו בדמעות חמות... במשך עשרת ימי תשובה לא פתח את חנותו כלל, בידעו כי הרווח לא יגיע, והיה יושב בבית המדרש יום ולילה ולומד תורה. גם ביום הכיפורים, התפלל בחרדת קודש, היה אף השליח ציבור והרבה בתפילה עם דמעות... הכל בתקווה שאולי ה' הטוב יכפר ויזכה לשנה פחות רעה ממה שהרב אמר לו... אחרי החגים, החליט ר' שמחה שהוא מוכר את חנותו ומנסה את מזלו במקום אחר. הלך למקום אחר וביקש להתקבל לעבודה. בעל הבית, הכיר את ר' שמחה וידע כמה ישר הוא, שש לקבלו לעבודה. מינה אותו בעל הבית למנהל המקום תמורת 10% מהרווחים. הרווחים גדלו מאוד בחודש זה והגדיל לו לשכר של 20% מהרווחים בחודש שאחריו. גם בחודש זה התעצמו הרווחים מאוד והעלה בחודש שאחריו ל-30%. לאחר חודש זה, הודיע ר' שמחה על פרישתו וחזר לעבוד בחנותו, והלך והתעשר מאוד. בפסח הגיע לרבו עם מתנה לחג, ואמר לו החוזה מלובלין: "ר' שמחה, על דמעות לא דיברתי... אתה יודע מה עשו הדמעות שלך בשמיים?! הפכו לך את הגזרות הרעות לטובות!"

רק שנבין מה הכוח של הדמעות שלנו! ודאי צריך להשקיע עם הדמעות האלו על הרוחניות שלנו ושל בני הבית ואז כמובן על כל דבר שרק נרצה...

תאריך
מזכרת
הרבנים
תאריך גולן

כוחן של דמעות

"ויבכו העם כלילה ההוא" - בפרשה שלנו מסופר על חטא המרגלים. לאחר שתרו את ארץ ישראל וחזרו וסיפרו בגנותה של הארץ, התחילו לבכות כל העם על הארץ אליה הם צריכים להיכנס...

אותו לילה שבכו היה ליל ט' באב. אמר להם הקב"ה: "אתם בכיתם בכיה לחינם, עכשיו תבכו בכיה לדורות..." ואכן שני בתי המקדש נחרבו ביום ט' באב, להראות לנו כמה הבכי הרע הזה עשה לנו צרות...

אבל צריך להבין מה כל כך חמור בבכיה לחינם? ונבין זאת על דרך משל: אם ייקח אדם ויזרוק אבנים לפח - אז מה. מנגד, אם ייקח יהלומים ויזרוק אותם לפח... אז ייראה כמשוגע! וצריכים אנו לדעת כי הנשק הגדול של היהודי הוא הדמעות! שכן "שערי דמעה לא ננעלו"...

מסופר על סוחר אחד בשם 'רבי שמחה בונים'. חלק מהיום היה עובד בחנותו, אבל את רוב היום היה מקדיש ללימוד התורה. הייתה פרנסתו מצויה בשפע, וכל ערב ראש השנה היה הולך להקביל פני רבו- החוזה מלובלין, הידוע בגדלותו וברוח קודשו. ידעו הכל, כי אם אמר החוזה מלובלין "שנה טובה ומבורכת", שזו לא סתם ברכה ומציאות זאת תהיה.

הנה בערב ראש השנה, הגיע אל החוזה מלובלין ר' שמחה בונים לקבל ברכת שנה טובה. לתדהמתו, הוא רואה כי הרב לא מברך אותו... ניסה להבין ר' שמחה מה פשר הדבר, עד שענה לו החוזה: "תשמע, השנה הזו

ענפים

לפרטים והתנדבות <
055-688-8010

סוכה להיות קרובה

אודגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אודגון לקחת חלק במידים מרגש של קירוב לבבות
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות שמחפשות להתחזק

📞 | בזמן הפנוי | 🏠 | בבית | 🧑 | מתאים לכל גיל | 📧 | ללא נסיון | 🤝

יגל לנוער

חיזוק
לנוער

הרב דוד פרייז
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

העריק המבריק

אריק [שם בדוי], עלם חמודות, בחור יקר ואהוב משכונתנו השקטה, נקלע לפני כשבועיים לסיטואציה מביכה.

כשיצא משיעור תורה היומי, עלה על האופנוע והחל נוסע לכיוון ביתו שנמצא בקרבת מקום, אך כנראה מרוב שהיה שקוע בדבריו של המגיד שיעור, לא עצר עצירה מלאה בתמרור המורה על כך. ושלישית שוטרים שחיכו לדג שמן

כמוהו, עטו עליו, והורו לו לעצור בצד. אך לא ידעו השוטרים כמה שמן הדג...

הבחור הנ"ל קיבל על עצמו להתחזק

בשמירת והמצוות פשרות, וכיון ששירת בצה"ל, ביקש לעבור לפלוגה ששומרים בה תורה ומצוות, אך האחראים שם, שמו את אזנם ערלה לבקשותיו, והוא ברוב צידקתו ותעוזה, ערק מפלוגתו לטובת לימוד בישיבה, ושיעורי תורה!

ועכשיו כשהשוטרים עוצרים אותו. מבקשים ממנו מסמכים, כאשר הקיש אחד מהם את פרטיו של אריק במסוף, לפתע קפצה הודעה שמורה על כך שאריק שלנו עריק. והשוטרים עכשיו צריכים לאזוק אותו, ולהשליכו לניידת היישר לבית המעצר, ולמשפט צבאי. אריק, באותם רגעים נשא תפילה חרישית לבורא עולם, שיוציא אותו מהסבך הקשה אליו נקלע.

בשכונתנו ישנו אדם יקר, איש חסד למופת, שמתנדב בשעות הלילה המאוחרות במשטרה, ואריק ניסה את מזלו כששאל את השוטר אם הוא מכיר את שכנינו המתנדב, אך השוטר סרב לשתף פעולה, ושאל אותו: יש לך אולי משהו לספר לי???

אריק החליף צבעים, ונשא את עיניו לבורא עולם שיצילו! וראו זה פלא: באותם שניות עובר שכנינו המתנדב עם רכבו, ורואה את מיודעינו אריק מסובך עם השוטרים, אמר להם: אל תעשו בעיות לבחור שלנו! ונסע.

ואז הוא מגולל בפניהם את תהליך ההתחזקות שלו, שהתנגש עם תפקידו בצה"ל, ועל אטימות המפקדים, וכו'.

השוטר לא נשאר

אדיש, אך מאידך קינן הספק בקירבו: מי אמר שאתה דובר אמת? תוכיח לי שאתה דתי, הרי אתה לא מתלבש כמו דוס?!

אריק מיד שלף לו את הנשק הסודי, נשק יום הדין...

"הציצית", אריק העריק אומר לו: ראית פעם חילוני עם ציצית צמר?

שלושת השוטרים היו המומים, מהשתלשלות בהשגחה, ואמרו לו תברח לפני שנתחרט!

הסיפור לא נגמר!

הבחור ניגש אלי, ואחרי כל הסיפור הוא שואל אותי, אתה יודע לפני כמה זמן קיבלתי על עצמי ללכת עם ציצית? לפני שבוע!

פרשתנו הנפלאה מסתיימת בפרשת ציצית. וידועה סגולתה הנפלאה של הציצית שמצילה את לובשה מכל מרעין בישין, וכמו שמסופר על בחור שהתחבר לגויה רח"ל ואביו רץ לאדמו"ר בבכי קורע לב, שיציל את בנו מרדת שחת, האדמו"ר קרא לבחור ואמר לו: רק ציצית! אל תעשה כלום, קבל על עצמך רק מצוה אחת בלי לעזובה אפי רגע אחד, ציצית!

הבחור קיבל זאת על עצמו, ובלייל החתונה השתכרו כולם והשתוללו כמיטב המסורת... ואף החתן השתכר כליל, ולפתע בצבצו ציציותיו מבעד למותניו, ואז ראו זאת אחי הכלה, והפליאו בו את מכותיהם, וסילקוהו בבושת פנים. וכך חזר ליהדותו, ואל חיי התורה המתוקים.

נמצאינו למדים, מהי כוחה של מצות ציצית החביבה והאהובה, ומהי כוחה של קבלה אחת אמיתית וחזקה.

יזכנו בורא עולם לעובדו בלבב שלם, ושנוכה ללבוש פתיל תכלת בביאת גואל צדק, ובבנין בית המקדש בב"א.

להעביר באחריות

שבת שלום אחים אהובים.

במשנה הראשונה בפרקי אבות כתוב: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים..."

למה חז"ל מספרים לנו מי מסר למי? מה זה משנה לנו? זה בא ללמד אותנו עיקרון חשוב לחיים: כשיש לך משהו יקר - אתה לא מעביר אותו סתם. אתה בודק טוב למי. אם יש לך ערך גדול, כישרון, הבנה, או אפילו מילה טובה - אתה רוצה להעביר אותה למי שידע להעריך, לשמור ולפתח אותה.

משה רבנו בחר את יהושע - לא כי הוא היה

הרב יהונתן פרטוש
רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

הכי חכם או הכי חזק. הוא בחר בו כי הוא ידע שיהושע ישמור על התורה כמו שצריך, יחיה אותה, ויעביר אותה הלאה בטהרה.

גם לנו יש מה לתת: אהבה, תקווה, חיזוק, אמונה. אבל כדי שזה יימשך הלאה - צריך לבחור את האנשים הנכונים. כאלה שמרימים אותך, שמבינים אותך, שיכולים לקחת את מה שקיבלו - ולעשות איתו טוב בעולם. כי לא כל אחד מתאים לקבל, ולא כל אחד יודע להעביר.

שבת שלום

עם הרבה אחריות, נתינה ואור.

תקציר:

פרק 12

אלי ושרולי לוקחים את גדי הסוכל לנחום בארצות הברית. קשהם עוקבים אחרי המנהל הנעלב מגיעים למעבדה מוצרת. אלי מצטרף לפרופסור, שרולי מתחבא עם הרובוטים משאור. הדמיה גדולה. בחור מנר שואב את שרולי בשואב אבק. החבור הטפוש מאמין שפרופסור דואג לשפור פני האנושות. בחייו - נפשים של החורים יוצאת מדאגה.

סקרן

הילד/ה הזוכה

מיכאל אטיאס
מנתניה

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת שמיני

כשיש התקבצות של יותר מ-6000 אלף מישראל ולדעת הרמב"ם דוקא בארץ ישראל

נראה אותך אולי

איזה ספר בתנ"ך הוא הספר הקצר ביותר?

יגל לילדים

פרשת שבוע אירק

פרשת שלח

פרשת שלח לך מספרת את הסיפור של המרגלים ששלח משה לתור את ארץ ישראל. שנים-עשר מרגלים הלכו לראות את הארץ, אבל כשהם חזרו, עשרה מהם הביאו דיבה רעה על הארץ. הם אמרו: "הארץ אוכלת יושביה היא, והעם אשר ראינו בתוכה אנשי מידות, ואנחנו היינו בעינינו כחגבים, וכן היינו בעיניהם."

רק יהושע וכלב, שני מרגלים, אמרו דברים טובים: "טובה הארץ מאוד מאוד... אם חפץ בנו ה', והביא אותנו אל הארץ הזאת!"

מה מעניין בסיפור הזה? כל המרגלים ראו בדיוק אותה ארץ ואותם אנשים, אבל חלקם ראו סכנות ופחדים, וחלקם ראו הזדמנות וברכה! הם הסתכלו על אותו דבר בדיוק, אבל ראו דברים שונים לגמרי.

ילדים יקרים, החיים שלנו מושפעים מאוד מהדרך שבה אנחנו בוחרים להסתכל על דברים! כשאנחנו נתקלים באתגר - כמו מבחן קשה, משחק ספורט מול קבוצה חזקה, או מצב חדש ולא מוכר - יש לנו בחירה.

אפשר להיות כמו עשרת המרגלים ולראות רק את הקושי: "זה קשה מדי בשבילי... אני אף פעם לא אצליח... כולם טובים ממני..."

או אפשר להיות כמו יהושע וכלב ולראות את ההזדמנות: "זה מדהים, אני אלמד דברים חדשים! אם אתאמץ ואאמין בעצמי, ואם ה' איתי - אני יכול להצליח!"

החיים מלאים כל יום בדברים חדשים. שאנחנו צריכים להתמודד איתם. וה' רוצה שנהיה כמו יהושע וכלב - שנראה את הטוב ושנאמין ביכולת שלנו להתמודד עם האתגרים. כשאנחנו מסתכלים על העולם בעיניים של אמונה ותקווה, לדעת שבורא עולם תמיד איתנו ואנחנו יכולים לעשות דברים מדהימים שאף פעם לא חשבנו שאנחנו מסוגלים להם!

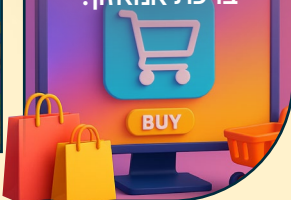
שבת שלום ומבורך!

התפרצה אצלנו המחלה של הפרה המשוגעת אם תבואו איתי תוכלו לראות ת'רפת

לפני רכישה באינטרנט מברכים את ברכת אמאזון?

בשבוע שטח בצבא מחשלים אותך לקרב אפילו המים לוחמים

ואמיר מויאל

מצאו 10 הזאים

מה

הפסוק למען זכירה

הילד/ה הזוכה
דורון אליה חורי
ואבישי אברהם
מנתיבות

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com
תשובה מפרשת שמיני:
"את הגמל כי מעלה גרה
הוא"

מעשה קטן זה מאיר את מידת החסד של הרב שך, גדול הדור שהתאמץ כדי לשמח ילד קטן.

מרב הרב שך, ענק הרוח הותיר אחריו מורשת עשירה של תורה ומנהיגות שתמשיך להשפיע על דורות רבים, מורשת שמזכירה לנו את חשיבות הלימוד, ההתמדה והמסירות לתורה ולעם ישראל.

סרקו את הקוד וצפו
בסיפורי צדיקים
בעריכת AI חדשנית
<<<

סיפורי צדיקים

הרב שך

בעיירה קטנה בליטא הרחוקה, גדל הילד אלעזר מנחם שך, כבר מגיל צעיר ניכר היה כי בתוכו בוערת אש התורה.

הוריו, יראי שמים, טיפחו את כישורונתיו המופלאים וגידלו אותו באווירה של קדושה.

כשבגר למד בישיבות המובחרות של ליטא, למרות התנאים הקשים של לימוד תחת רעב ומחסור, התמיד בלימודיו בנחישות איתנה.

עם עלייתו לארץ ישראל, הפך

הרב שך לראש ישיבת 'ישיבת פוניביצ' ולמנהיג רוחני, ושמו נודע בעולם כולו.

למרות מעמדו הגבוה, היה צנוע ואוהב חסד.

יום אחד כשיצא הרב ללמד בישיבה הבחין בילד קטן, בן השכנים מחפש מעטפות ליד פח האשפה, בראשו של הרב שך עלה רעיון נפלא איך אפשר לשמח את הילד הקטן. דפק הרב על דלת שכנה, ההפתעה הייתה גדולה: גדול הדור עומד על סף ביתה! השכנה, המומה, שאלה כיצד אפשר לעזור. "יש לי כאן מעטפה עבור בנך, העבירי לו אותה בבקשה" אמר הרב. מה זה? שאלה השכנה, והרב השיב: ראיתי את בנך מחפש בולים, ובכן אני מקבל מעטפות מכל העולם, יש במעטפה המון בולים! שמח הילד שמחה גדולה.

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

דוב פנדה

את החכמה האינסופית ואת הרחמים של בורא עולם, אשר ברא כל יצור בדיוק מופלא. מוכנים? בואו נתחיל

- דוב הפנדה נולד בגודל של כף יד של תינוק קטן, כחמשה-עשר סנטימטרים בלבד וגופו כמעט חסר פרווה.
- הוא קטן פי אלף מאימא שלו ביום שהוא נולד.
- למרות גודלו הקטן בלידה, דוב פנדה בוגר יכול לשקול בין שלושים לתשעים קילוגרמים לנקבות ועד מאה ועשרים קילוגרמים לזכרים.
- דוב הפנדה ניזון כמעט אך ורק מאכילת עצי במבוק - תשעים-ותשעה אחוזים מהתזונה שלו - הם גבעולים, עלים וניצנים של במבוק. הוא משיג את הבמבוק ביערות גשם הרריים, במערב סין - שם הוא נפוץ, ובמקומות נוספים ברחבי העולם.
- הם אוכלים את כל חלקי הבמבוק ויש להם מערכת עיכול שמתאימה לו.
- כדי לקבל את כל האנרגיה שהוא צריך, פנדה אוכל בכל יום בין עשרים לשלושים קילוגרמים של במבוק! זו אכילה של ממש כל היום.
- הפנדה שייך למשפחת הדובים, אך יש לו מבנה שיניים ומערכת עיכול שדומים יותר לחיה אוכלת בשר.

היד הקדמית של הפנדה בנויה בצורה מפתיעה - יש לו עצם מיוחדת שנראית כמו אצבע שישית, שעוזרת לו לאחוז בגבעולי הבמבוק בדיוק ובחוזקה.

למרות גודלו והיותו דוב, הפנדה שקט מאוד. הוא אינו נוהג או שואג כמו דובים אחרים, אלא משמיע קולות עדינים, לחישות, ואף צפצופים!

הפרווה שלו אינה רק ליופי - היא עוזרת לו בהסוואה. הצבעים הלבנים והשחורים מאפשרים לו להיטמע בשלג או בצל העצים לפי הצורך.

למרות שהם אוהבים להיות לבד, פנדה מסוגל לתקשר עם פנדות אחרות באמצעות ריח מיוחד שהוא משאיר על עצים או סלעים.

אף על פי שהם נראים איטיים ושלווים, דובי הפנדה יכולים לרוץ במהירות של עד שלושים קילומטרים בשעה כשיש צורך!

כעת, ילדים אוהבים, כשראינו כמה פרטים נפלאים וברורים על דוב הפנדה, נוכל להרגיש בלב את גדולתו של הבורא יתברך - שעשה את כולם בחוכמה עצומה.

לא ייתכן שכל הדיוק הזה נוצר במקרה - אלא יש כאן יד מכוונת, חכמה, אוהבת ומדויקת.

אז בפעם הבאה שתראו תמונה של דוב פנדה או תלכו לגן החיות ותשמחו לראותו שם, תזכרו: זה לא רק דוב מתוק - אלא הוא מהוה עדות חיה לנפלאות הבריאה ולקיומו של בורא העולם שברא הכול בדיוק מושלם ובחסד אינסופי.

סרקו את הקוד וצפו
בסרטונים מרתקים
בערוץ היוטיוב שלנו
<<<

שיעורים
לימוד בקבוצות קטנות
סיורים והרבה שמחה

עם הרה"ג הרב יגאל כהן שליט"א

יום רביעי - ראשון | כ"ט סיון-ג' תמוז | 25-29.06.25

בבקר בקברי הצדיקים

ברסלב

רבי נתן מברסלב

מז'יבוז'

רבי נחמן מברסלב

אומן

הבעל שם טוב

הסיוע לגברים בלבד

בואו לאוויר אווירית לבין חרות
לפרטים התקשרו עכשיו > 058-6338444

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו << 03-8000770

להצלחת
יעקב בן סיון

לרפואה שלימה
נתנאל אברהם בן תחיה

לעיילוי נשמת
יהודית בת סברסה

לעיילוי נשמת
סימי בת רבקה

הר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה